

EGY MÁS VILÁGBA INDULÓBAN

Gondolatok Mennybemenetel ünnepe előtt

”Kivivé pedig őket Bethániáig; és felemelvén az ő kezeit, megáldá őket. És lőn, hogy míg áldá őket, tőlök elszakadván, felviteték a mennybe. Ők pedig imádván őt, visszatérnek nagy örömmel Jeruzsálembe;”
(Lk 24:50-52)

Még mindig nem tudni, hogy az eddig így még soha nem ”ünnepeelt” vírusterhelt Húsvét után hol s miként fogunk Piros-Pünkösöd napján egybegyűlni, s az azt megelőző Mennybemenetel ünnepét méltó módon megtartani?! Próbáljuk most magunkat belehelyezni az egykori tanítványok helyzetébe, s csak annyit tudni, hogy a történetek után semmi bizonyosság nincs afelől, hogy Isten Fia, az Úr, Jézus a Krisztus itt marad-e a földön, vagy elbujdosik az őt halálra juttatók elől, vagy visszamegy abba a más világba, melyről Pilátus előtt csak annyit mondott: "Az én országom nem e világból való." Még nem tudjuk, hogy e földi valóságban feltámadottként eltöltött 21 nap után már csak 18 nap van hátra addig, hogy végleg, immár kétezer éve végleg eltűnjön ez általunk érzékelhető világból, hogy aztán további 10 nap múlva Pünkösödkor úgy jelenjék meg kettős lángnyelvecskék, Szent Lelke formájában!?

Annyit tudunk, hogy ama negyven napból, amennyit feltámadása után még tanítványai és követői között töltött a földön, már csak néhány nap maradt hátra, hogy Mennybemenetel ünnepén megnyíljon egy pillanatra az ég titka, a túlvilág, a mennyország misztériuma. Mert nagy jelentősége van a mennynek a földi élet szempontjából. Mert, ha hiszek abban, hogy van egy láthatatlan világ, van egy mennyország, akkor ebben a hitben bizonyára másképp fogok élni a földön is.

Van azért még egy kérdés: Mi öröm volt abban, hogy Jézus elszakadt tanítványaitól Bethániában, az Olajfák hegyén, és felviteték a mennybe? Miért mentek vissza a tanítványok a búcsúvétel után "nagy örömmel" Jeruzsálembe?

Talán azért, mert egy új idő vette kezdetét: egy tapasztalás, hogy kézzel fogható bizonyítékok nélkül, fogózkodók nélkül, mankók nélkül kell ezután élni e világban. Élni látás nélkül, hinni vakon, vakon hinni!

A mennybemenetel óta problémáikkal, kérdéseikkel nem fordulhatnak a tanítványok Jézushoz segítségért, válaszért. Akiben hittek, azt nem láthatják többé szemükkel. Látszólag teljesen egyedül kell járják utukat. Védtelen kis embercsoport lett a tanítványok közössége, akiket gyanúsít, vádol, üldöz a világ. Amint ma is, ebben az új időszámításban, a benne hívők és élők még tudják, hogy kétezer évvel ezelőtt még itt élt, közöttünk, s azután hirtelen és örökre eltűnt...

A tanítványok megéreztek valamit abból a titokból, ami pünkösöd után teljessé vált bennük: az, hogy Jézus most közelebb került hozzájuk, mint volt eddig. Közelebb van, mert a mennyben van. Egy láthatatlan világban van, melyet ”felhő fogott el szemeik elől”. A felhő nem elválasztotta, hanem csak eltakarta őket a Mestertől. Mert

a föld és a menny között lényegi különbség van. A mennyország egy másik létforma, az életnek egy magasabb rendű minősége, amelyet sem mikroszkóppal, sem távcsővel, sem technikai, sem logikai, sem semmiféle módon kutatni nem lehet.

Milyen sokszor éltem át én is azt, hogy én voltam az induló. A meginduló vonatban ülőként én voltam, aki elszakadtam a pályaudvaron maradóktól. És elindult a vonat, s egymás számára láthatatlanná lettünk. S a más világ, amerre én indultam el, "a mennyország" felől már csak jelek indultak hazafele, egyfajta jelentések arról, hogy vagyok, itt vagyok vagy amott, így élek meg amúgy, s otthonról jött a távoli világ felé is az üzenet, hogy igen, mi is még élünk, még vagyunk, még számontartunk, még szeretünk titeket.

Egy csodálatos világba enged bepillantanunk Balázs Lajos néprajzkutató, aki egy minden ősi szokásvilágát, rítusait megőrzött felcsiki nagyközség, a római katolikus lakosságú Csíkszentdomokos életét tanulmányozta éveken át, s megfigyeléseit több kötetben gyűjtötte össze, bölcsőtől a koporsóig, a születéstől a házasságkötésen át a halálig.

A faluközösség úgy tekint a halálra, mint létváltoztatásra, egy új, nem evilági életformára. Amint Krisztus mennybemenetelében sem a helyváltoztatásnak volt döntő jelentősége, hogy a földről a mennybe emeltetett, hanem annak, hogy lényében, a tanítványokhoz, egyáltalán az emberekhez, így mi hozzánk való viszonyulásában is más lett. Az addigi, földi törvényekhez kötött állapotából visszalépett abba a világba, abba az állapotba, ahol részesült Isten mindenhatóságában és mindenütt-jelenvalóságában. S úgy hiszik, hogy ezzel a láthatatlan és mindenütt jelenvaló Jézussal bárhol lehet találkozni. Az emberi gondolat és az emberi imádság Őt bárhol utolérheti.

Csíkszentdomokoson a közös imádságnak hihetetlenül nagy fontossága és ereje van. A haldoklót a közösség elsősorban abban segíti, hogy megnyugvással és bizakodással tudjon búcsúzni a földi élettől. A "megkerítés" rítusával a lelket jelképező gyertyával többször körbejárják, megkerítik a ravatalon fekvőt, és lángját feje felé fújva átkísérik a kialvó földi világból egy más létbe, és imádsággal, különféle rítusokkal hozzásegítik, hogy a másvilágra menetelésében támaszuk legyen, s reménységük szerint befogadtassanak a mennyei Atya otthonába.

Jézus nem ment el. Amint Joó Sándor egykori lelkész fogalmaz: mint azelőtt, most is ugyanúgy tanít, szól, gyógyít, segít, vigasztal, találkozik az Övéivel, szeret, vezérel, mint azelőtt, csak mindezt láthatatlanul. Ebben a pillanatban is közelebb van mindegyikőnkhez, mint az, aki fizikai valóságában ül mellettünk. A Krisztus közelsége, mellettünk-létének tudata örömmel is eltölthet, de félelemmel is, mert előle nem lehet elmenekülni, sem elbújni. Öröm vagy rettegés, biztatás vagy fenyegetés ez? A tanítványok ekkor kezdik érezni, hogy most, a mennybemenetel után nyílik lehetőségük Krisztust-követő, keresztény életet élni.

"Felemelvén az ő kezeit, megáldá őket." A búcsúzás pillanatában látott mozdulat, egy tekintet, egy utolsó szó vagy ölelés kitörölhetetlenül beleivódik az ember emlékezetébe. Ezért van olyan óriási jelentősége, és főleg fontossága az utolsó

képnek. Jézusról az utolsó kép az, ahogyan áldásra emeli kezeit. Nekünk is így kell látnunk, áldásra emelt kézzel Urunkat.

Mit jelent az áldás? Mit jelent egy édesapa vagy édesanya áldása a halál pillanatában, amikor áldólag emeli kezeit valaki fejére? Az ember egy életen át érzi a szülői áldást. Mert egy ilyen áldásban hihetetlen erő van! A szülői áldás, lehet, hogy valami rossz lépéstől vagy cselekedettől tartja vissza az idegenbe szakadt gyermeket, máskor meg segít neki hordozni a terhet, ha már túl nehézé válik. Az áldás láthatatlan és lemérhetetlen valami, de mégis valóságosan létező valami, ami nagyon sokat tud számítani az ember életében, és nagyon, de nagyon tud hiányozni, ha nincsen... Hát még Krisztus áldása, a Jézusról a szemtanúk által ránk hagyott utolsó földi képe?! Az átszegezett kéz, az Ő kezének megváltó sebeivel, melyekbe behalt, s ez a halál lett a mi váltságunk!? Az Ő megváltó kegyelmének és irgalmának a felmutatása!? A megváltás drámájának utolsó filmkockája, mely hadd rögzödjék emlékezetünkbe kitörölhetetlenül, hogy ilyen Krisztusunk van a mennyben!?

Ez a Jézus nem hagyott el minket, hanem áldó keze által egybekapcsolt bennünket magával, felfele, öfele húzó erejével.

Az az erő, mely áldó kezéből árad, az bátorít, gyógyít és vigasztal, az tart vissza a bűntől, segít a jóra, könnyíti a terhet rajtunk. Ezzel az áldással az ember itt és most bármivel szembe szállhat. Ez az áldó kéz alatt a keresztény ember egy pusztuló világrend közepette is el tudja mondani, hogy közössége van a jövővel, egy eljövendő és örök élettel. Ennek az áldásnak az erejével magunk is áldássá válhatunk a világban. Krisztus életünkön nyugvó áldása áldássá tudja tenni mindennapi életünket. S így van minek örülnünk!

A tanítványok visszamennek Jeruzsálembe, oda, ahol Urukot megfeszítették. Visszamenni annyi számukra, mint belemenni újból a küzdelembe, a szenvedésbe, a meg-nem-értésbe.

Kérjünk hát mi s erőt, hogy megújult erővel tudjunk visszamenni a mi Jeruzsálemünkbe, oda, ahol naponként dolgozunk, küzdenünk, járnunk-kelnünk, ahol élnünk kell!

Még mindig nem tudjuk, hogy Mennybemenetel ünnepén vagy Pirospütkösd napján hol és mikor találkozhatunk Családunkkal, Gyülekezeteinkkel, Közösségeinkkel, de egy dolgot tudhatunk: a mennybe felemeltetett Urunktól el nem szakasztott, hanem velünk van, és nekünk mondja ma is: "Én élek, ti is élni fogtok!"

Ámen! Úgy legyen!

Molnár-Veress Pál lelkész